

Ekonomiczny Uniwersytet Dziecięcy

Savoir vivre - zasady, które obowiązują zawsze i wszędzie

Hanna Micińska

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach

14 kwietnia 2025 r.

Organizatorzy

kinderstube

savoir vivre

etykieta

dobre
manieru

ogłada

bon ton

Co to jest?

Po co to jest?

Étykieta - (fr.) Étiquette

- „ceremonialne i konwencjonalne zachowanie się” lub „powszechnie przyjęte zasady właściwego zachowania”.
- „ceremonialny sposób zachowania i ubierania się podlegający ustalonemu porządkowi szczególnych uroczystości”
- zasady savoir vivre leżą zawsze u podstaw etykiety (czy protokołu) i wyznaczają ich wskazania.

Ludwik XIV

Kindersztuba - (nm.) Kinderstube

- umiejętność zachowania się,
- ogłada towarzyska wyniesiona z domu
- staranne wychowanie domowe

Dobre maniery

- „Wychowanie jest długim procesem, biorącym swój początek od chwili urodzin, a wyraża się w postawie, jaką przyjmujemy wobec świata.”
- Jest widoczne w gestach, słowach, intonacji głosu, wyglądzie zewnętrznym i szacunku, jaki żywimy dla innych.
- „Elementem wychowania jest to, co zwykliśmy nazywać manierami”.
- „Dobre maniery uczą dobrego postępowania, zarówno wobec samego siebie, jak też innych osób”.
- „Warunkiem dobrych manier dziecka jest przejęcie przez nie odpowiedniego wzorca zachowań od dorosłych”.

<http://www.savoir-vivre.com.pl/>

Ogłada

- O pewnych ludziach mówimy, że posiadają ogłade czy obycie – są w jakiejś części i mierze „ogładzeni” – powierzchownie ukształtowani z punktu widzenia kultury osobistej i savoir vivre – potrafią się „poprawnie zachować”.

Bon ton

- Maria Dańkowska: „Bon ton to brzmi lekko, jak miła, ale nieważna ozdoba. Rzeczywiście jest to szlif, zewnętrzny połysk, który zdobi, podobnie jak uczesanie i makijaż.
- Są tacy ludzie, giętcy, swobodni, mówią dzień dobry, dziękuję, proszę, i przepraszam, używają czystych chusteczek higienicznych, wiedzą kiedy i komu się ukłonić, a przy tym naprawdę są brutalni i bezwzględni.
- Wolimy ich przeciwieństwo, dobrych ludzi bez szczególnej **ogłady**, ale mających w sobie **naturalną** delikatność, serdeczność, ciepło.”

savoir vivre

- Wyrażenie savoir-vivre pochodzi z języka francuskiego i jest złożeniem dwóch czasowników w formie bezokolicznika. **savoir** znaczy **wiedzieć**, za to **vivre** znaczy po prostu **żyć**.
- To **sztuka życia!**

Najważniejszą zasadą savoir-vivre jest **szacunek do drugiej osoby**.

Dotyczy on wszystkich sfer: innych poglądów, wyznania, koloru skóry, orientacji seksualnej. Należy szanować wszystkich ludzi i traktować ich tak, jak sami chcemy być traktowani.

savoir vivre

- Savoir vivre, czyli **sztuka życia** to bowiem sztuka, do której potrzebne są bon ton i ogłada, dobre wychowanie, kindersztuba i dobre maniery, która wymaga znajomości i przestrzegania form towarzyskich, kodeksu towarzyskiego, protokołu, etykiety.
- Sztuka ta potrzebuje kultury osobistej i kultury współżycia, które rodzą dobre obyczaje i dobre zachowania.
- Savoir vivre jest uwarunkowany kulturowo, a więc znacząco różni się w zależności od regionu świata.

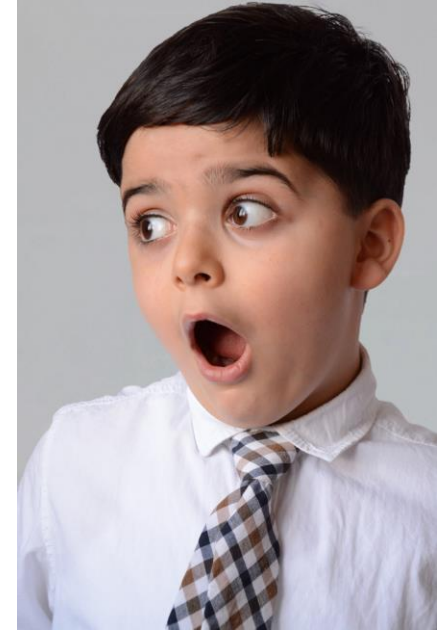
„Savoir vivre jako sztuka życia. Filozofia savoir vivre” Stanisław Krajski

Kultura osobista?

- Kultura osobista jest ściśle związana z pojęciem savoir-vivre'u, który dotyczy praktycznie każdej sfery naszego życia i służy ułatwianiu codziennych czynności społecznych.

Savoir-vivre uczy :

- **czym jest higiena osobista**
- **zachowania się przy stole** - w tym nakrywania i podawania do stołu, a także stosownej postawy podczas spożywania posiłków,
- **doboru ubioru (dress code)** - czyli w jaki sposób dobierać ubiór do danej sytuacji, aby czuć się komfortowo i nikogo nie urazić,

- **towarzyskich i norm społecznych** - inne obowiązują w szkole, inne w rodzinie i na przyjęciach,
- **komunikacji** - czyli sztuki prowadzenia rozmowy w zależności od sytuacji (inaczej wygląda rozmowa z przyjaciółmi poza szkołą, inaczej na wycieczce, inaczej w szkole,)
- **zachowania w sytuacjach szczególnych** - na przykład podczas wyjścia do teatru lub na wakacjach w innym kraju czy rozmowa z dorosłymi.

"Nie jest sztuką znać zasady - sztuką jest wiedzieć, kiedy można je złamać".

Relacje międzyludzkie – (j.łaciński) relatus - związany

- Można je zdefiniować jako **więzi** między dwiema lub większą liczbą osób, które mogą obejmować powiązania emocjonalne, fizyczne i intelektualne.
- **Pozytywne relacje społeczne** to te więzi społeczne, które przyczyniają się do **dobrego samopoczucia jednostki** (empatia, troska, przywiązanie, miłość, zaufanie, akceptacja, wiedza, informacja).
- Jednak nie wszystkie relacje nam służą. Te **negatywne relacje społeczne** to więzi społeczne, które **obniżają nasze samopoczucie**.

Co wpływa na tworzenie relacji?

Zasada podobieństwa

- Lubimy ludzi do siebie podobnych, czyli jakich?

Zasada wzajemności

- Dawanie i przyjmowanie

Trzech pomocników dbających, by relacja była udana:

Przepraszam, proszę, dziękuję

Przepraszam, proszę, dziękuję

przepraszam

- Często wynika z zasad savoir-vivre'u – jesteśmy grzeczni, więc mówimy „przepraszam”, kiedy chcemy ominąć kogoś stojącego przed nami lub chcemy zapytać kogoś o coś, ale nie chcemy mu przeszkadzać.
- Przepraszamy za spóźnienie na lekcje lub spotkanie, popchnięcie kogoś.
- Przepraszamy, kiedy nie mamy racji, lub popełniliśmy błąd oraz kiedy nie chcemy prowadzić rozmowy.
- Przepraszamy też, gdy zrobimy komuś krzywdę lub przykrość.

Przepraszam, proszę, dziękuję

dlaczego tak rzadko mówimy „proszę”?

- obawiamy się odmowy, a nawet zupełnego odrzucenia
- czujemy się gorsi
- nie czujemy się pewni
- wstydzę się, bo nie wiem, nie umiem, nie potrafię, nie mam
- nie ufamy innym, więc nie prosimy – ograniczamy kontakty

Przepraszam, proszę, dziękuję

dziękuję

- okazuję wdzięczność, docenienie
- pomaga w budowaniu relacji z tym komu dziękujemy
- dziękujemy i jesteśmy zadowoleni, bo ktoś powiedział nam dobre słowo, zrobił coś dla nas, wysłuchał nas ...
- podziękowania dają nam większą pewność siebie.

Pamiętajmy, że ...

- dziękować **należy**
- przeproszać **trzeba**
- prosić **warto**